

Τὸ Δελτίον διδοται δωρεάν πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῃς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς των. Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους τιμᾶται ἐτησίως: Ἐν Ἀθῆναις φρ. 4, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 25, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 7. — Προηγούμενα φύλλα πωλοῦνται πρὸς λεπτὰ 10.

BIBLIOΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

944. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος Ε'. 23 Ἀπριλίου 1878. Ἀριθ. 121 (89). Λεπ. 20. Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς Ἑστίας, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 6, 4ον, σ. 257-272 Περιεχόμενα: Πανομοίωτον τῆς υπογραφῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας. — Τὸ μοναστήριον τοῦ Μωδουσίου. — Θάνατος Καραϊσκάκη. — Ἡ νόστιμος τὸν ζώων. — Περὶ οἰκοδομημάτων πρὸς διατήρησιν τῆς καθαριότητος παρὰ ταῖς πλατείαις καὶ τοῖς δημοσίοις τόποις τῶν μεγάλων πόλεων, ὑπὸ Ἐρνέστον Ζίλλερ. — Ἰματισμός Ἀφρικανικῆς βασιλείας. — Προορατικὸν παρὰ κρονοῦ. — Ἀλθίβηται. — Τὸ ἀσθενὲς παιδίον. — Σημειώσεις. — Ὑγιεινὴ. — Πρακτικαὶ γνώσεις.

945. Ἡ Ἑλλάς ἐξεταζομένη γεωλογικῶς καὶ οὐρολογικῶς ὑπὸ Ἀνδρέου Κορδέλλα, οὐροτολόγου. Κατ' αἰτίαν τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσὶν τοῦ 1878. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Φιλοκαλίας», 1878, 8ον, σ. 1α καὶ 189.

946. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Συλλόγῳ τῆς «Ἀδελφότητος» κατὰ τὴν 25 Μαρτίου, τελούμενον πολιτικοῦ μνημονίου ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καὶ τῶν νῦν, ὑπὸ Μεθοδίου Παπαναστασοπούλου, Ἀρχ. καὶ διευθυντοῦ τῆς Ἱερ. Σχολῆς. Ἐν Ἐρμουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Προόδου», 1878, 8ον, σ. 15.

947. Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. [Πολιτικὴ οἰκονομία - Δημοσιονομία - Καταστατικὴ]. Ἀρχισυντάκτης: Ἀριστείδης Κ. Οἰκονόμος, εἰσαγγελεὺς παρὰ τοῖς ἐν Ἀθῆναις Ἑστίαις, Ὑψηλῆς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἔτος 6ον, φυλ. 62ον, Ἀπρίλιος 1878. Ἐν Ἀθῆναις, 8ον, σ. 49-96. Περιεχόμενα: Δημοτικὴ δασμολογία. — Νομισματοποιήσις τοῦ Ἀργύρου, ὑπὸ Γ. Ἀντωνιάδου, διδάκτορος τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν. — Οἰκοδομὴ μονωτικῶν φυλακῶν. — Ταχυδρομικὰ πρόνομα ἐν Ἑλλάδι. — Προχωματικὴ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιχειρήσις. — Ἐκπαίδευσις τῶν τυφλῶν. — Συμβολαιογράφοι ἐν Ἑλλάδι. — Μεγάλα Τράπεζαι ἐν Ἑλλάδι.

948. Βύρων. Μνημιὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Φιλολογικοῦ συλλόγου «Βύρωνος», τῇ ἐπιστάσει ἐκταμελὸς ἐπιτροπῆς. Τόμος Γ', φυλλ. 8'. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Μέντορος», 1878, 8ον, σ. 193-248. Περιεχόμενα: Περὶ τοῦ Ἄλου ἢ τῆς Ἄλου, πόλεως τῶν Ἀγίων Φθιωτῶν, ὑπὸ Ι. Φ. Βερέττα. — Περὶ φιλολογίας καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς, ὑπὸ Βασίλ. Γ. Βυθούλλα. — Τέχνη τοῦ δημηγορεῖν καὶ συγγραφῆν, ὑπὸ Ἀνδρ. Αἰσκαράτου. — Ὁ πρῶτος Φαναριώτης (ἱστορικὴ μελέτη) ὑπὸ Μ. Ι. Γεδεών. — Στοιχεῖα ὑγιεινῆς ἀτομικῆς καὶ δημοσίας, ὑπὸ Σ. Μπαλάνου. — Παρακμὴ τῆς Γαλλικῆς Μοναρχίας.

949. Ἀθῆναις. Ἐφημερίς μετὰ εἰκονογραφῶν. Ἔτος Γ', ἀριθ. 7, 15 Ἀπριλίου 1878. Τέτον, ὑπὸ Α. Κωνσταντινίδου. — Συλλογαὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, ὑπὸ Ε. Α. Κεχαγιᾶ. — Πάπας Λέων ΙΓ'. — Τὸ βιβλίον τῆς φύσεως. — Ἡ πρώτη ἡλικία ἐν Ἑλλάδι. — Ποικίλα. — Λογοπαίγνια. — Αἰνίγματα.

950. La Vie de province en Grèce, par le baron d'Estournelles de Constant. Paris, 1878, Hachette, 1 vol. in-18.

951. Saint Athanase, étude littéraire par M. E. Fialon, 1 vol. in 8°, Paris, Thorin, 1878.

952. La Diplomatie et la Question d'Orient. 1877-1878. Paris, E. Dentu, éditeur, 1878, in 8°, p. 36.

Ἐπιφανὲς ἐργάτης τῶν γραμμάτων, πολλὰ μοχθήσας ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς διαπλάσεως τοῦ γένους, καὶ τοῦ ὁποῦο

οὐδεὶς ὑπάρχει σχεδὸν Ἕλλην ὁ μὴ ἀγνοῶν τὸ ὄνομα, ὁ μὴ διδασχθεὶς ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ τὰ γράμματα τὰ ἑλληνικά, ὁ Σκαρλάτος Δ. Βυζάντιος, ἀπεβίωσε τῇ 11 Ἀπριλίου ἐν Ἀθῆναις. Τὴν κηδείαν τοῦ ἀθρόα ἠκολούθησε μέχρι τάφου ἡ νεότης καὶ πλῆθος πολὺ κατηγγεγνῶν, διδασκάλων καὶ λογίων. Δύο λόγοι ἐξεφωνήθησαν, ὁ μὲν ἐπικήδειος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, ὁ δὲ ἐπιτάφιος ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Πανταζῆ. Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. Βλάχου ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα, λυπούμενοι ὅτι τὰ στενὰ ὅρια τοῦ φύλλου ἡμῶν δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον τὸν λόγον, δι' οὗ ὕμνουνται αἱ ἀρεταὶ τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου. «Γεννηθεὶς κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐν Μολδαύτῃ, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ περιεβάλλετο ἐν τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ αὐτῇ «Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχῃ, ἡ παιδεία τὰ πρώτα γράμματα ὁ Βυζάντιος ἐν τῇ ὀνομαστῇ σχολῇ τῆς Ἑρῆας-Κρήνης» ἐξ ἑαυτοῦ δὲ κατόπιν, διὰ μελέτης ἐνδελεχοῦς καὶ ἀδιαπύκτου, αὐτοδίδακτος οὕτως εἶπεν καὶ ἔμφυτον ἔχων οὐ μόνον τὴν βούλησιν ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν τῆς μαθήσεως, κατέστη ἐν βραχείᾳ εἰς τὸν διαπρεπεστάτων ἐν γράμμασιν ὀμηλικῶν. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Σκαρλάτος ἀνεγίνωσκε τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Σοφοκλῆ, ὥρθηζεν ἀπὸ βράβειος ὕπνου τὸ ἑλληνικόν, καὶ ἐσήμαινε τὸ ἐωθινὸν ἐγερτήριον. Ἐσφάζετο ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν ἡ τουρκικὴ φρουρὰ τοῦ Ἰαζίου, ὁ ἱερὸς λόγος προηλείφετο περὶ τὴν τρίχρουν σημαίαν εἰς τὴν θύσαν τοῦ Δραγαζίου, οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες προσέφερον τὸ στέμμα τῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὁ προστατὴς τοῦ Βυζαντίου καλλιμάχαιος οἶκος ἐσφενδονίζετο σύσσωμος εἰς ὑπεροχίαν ὑπὸ τῆς καχυπόπτου ἐξουσίας, παρὰ τῶν μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Σκαρλάτον.

Ἐννέα ὅλα ἔτη διέμεινεν ὁ ἀκμαῖος τότε νεανίας ἐν ἐξορίᾳ, τὰ πάνδενα ὑποστάς, μέγρις οὐθῆκεν εἰς αὐτὰ τέρμα τὸ νικηφόρον πέρας τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνος καὶ ἡ συγχρότης τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Τὰ μακρὰ ὅμως ἔτη τοῦ ἐν ἐξορίᾳ βίου ὥρισαν, ὥς ὁ καυστικός ἥλιος τοὺς μεσημβρινούς καρπούς, τὴν νοῦν καὶ τὴν μάθησιν τοῦ νεανίου εἰς σύνεσιν ἀνδρικὴν καὶ εἰς παιδείαν πολυμερῆ καὶ βάσιμον· οὕτω δέ, ὅτε λαχὼν τῆς ἐλευθερίας διεσώθη εἰς τὴν ἐλευθερίαν πατρίδα, ὀλίγοι ἦσαν οἱ πρὸς αὐτὸν ἰσόμενοι ἐν γράμμασι καὶ ἱκανότητι, καὶ ὁ Σκαρλάτος ἐτάχθη εὐθὺς, ἀσπάσιον εὐρημα, ὑπάλληλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν. Εἷτα προήχθη ταχέως εἰς σύμβουλον τῆς γραμματείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν, διορίσθη μετ' ὀλίγον μέλος τῆς σπουδαϊστῆς τότε ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῆς, καὶ ἐν βραχείᾳ πάλιν χρόνῳ ἐπίτροπος βασιλικῆς παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ. Ἀλλὰ τῆς θέσεως ταύτης ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ κατὰ τὰ 1836 διαστάς πρὸς τὴν Ἀντιβασίλειαν ὡς πρὸς τὰ πρόνοια τῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, ὧν ἐνθερμὸς πάντοτε καὶ ἀδιάπτωτος μέχρις ἐσχάτων ὑπῆρξε πρόμαχος ὁ ἀνὴρ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ ἔτους 1854, ὅτε διορίσθη Διευθυντὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ κράτους, ἐπὶ δέκα ὅλα καὶ ὀκτὼ ἔτη διέμεινεν ἰδιωτεύων ὁ Βυζάντιος, διὰ τοῦ καλῶν τοῦ καὶ μόνου, ὥστε γίγας χαλκέντερος, παλαίον κατὰ τὸν δόκμον τοῦ βίου ἀναγνῶν, διὰ τοῦ καλῶν ἐκείνου, ὅστις τοσοῦτον κατέστη ἔκτοτε προσφιλὴς καὶ γνώριμος εἰς πάντας τοὺς ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων μαθόντας γράμματα ἑλληνικά. Ἐγκλεισθὲς ἐν τῷ μικρῷ του σπουδαστηρίῳ, ἤμερον ἔχων καὶ διαυγὴ τὴν διάνοιαν, τὴν δὲ καρδίαν πρᾶον καὶ ἀμνησικακον, ἔμενε ἡμέρας ὅλης καὶ βαθεῖας νυκτὸς κύπτων ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ πυρετωδῶς ἐργαζόμενος, ξένος πρὸς τὸν ἐξῶ κόσμον, ἀρκοῦσαν ἔχων ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῆς γλυκείας στοργῆς τῶν οἰκείων ἀδιατάρακτον τέρψιν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς φιλολογικῆς του παραγωγῆς ἐνδομυχον ἐκείνην εὐχαρίστησιν, ἣν αἰσθάνοντο μόνοι οἱ τὴν ἔμφυτον καὶ εὐγενῆ πρὸς τοῦτο ἀνάγκην συνειδότες. καὶ καθῆκον ἑαυτῶν ὑπολαμβάνοντες τὴν μετὰδουιν τοῦ ταλάντου. Τότε ἐγεννήθησαν τὰ ἀλλεπάλληλα φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Σκαρλάτου, ὧν δὲν μνημονεύω, διότι μνημονεύει τὴν σιγὴν ταύτην πάντων ὡμῶν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά. Τότε παρήχθησαν εἰς φῶς τὰ διπλὰ καὶ τριπλὰ λεξικά, ἅτινα ἐπαίδευσαν δύο μέχρι τοῦδε καὶ πολλὰς ἑτι θέλουσι παιδεύσει γενεάς· τότε συνετάχθη καὶ ἤρξατο ἐκδιδόμενον τὸ βραδύτερον συμπληρωθὲν κλασικὸν ἀληθῶς καὶ κάλλει-

